

Fyra utmärkt wadra och alldeles

Nya

Wisor.

Den Första:

Ny kärleksvisa.

Den Andra:

Axel och Silda.

Den Tredje:

Fogeln i aftonstunden.

Den Fjerde:

Gwem sjöng jag för, etc.

Pris: 15 öre.

Den Första:

My kärlekswisa.

Wid wasjen af stranden,
Wid sorlande bäcken,

Min älskling sig smyger från morgon till qväll;
Hon plockar de blommor som kärleken hysar,
Och lefwer i hyddan så lycklig och fäll.
Och lusten rensar skyarna, de falla,
Och regn på våra fönsterrutor falla.
Kom följ mig till stranden jag älskar blott dig,
Kom följ mig till stranden etc.

Min kärlek förklara
Jag will åt den tärna

För hwilken mitt hjerta så innerligt slår.
Den glöd som mig värmer, mitt öga belyser
Och kärlet det hwiskar, ty nu är det vår.
Hör bäckens sorl och windens milda susning,
Du är mitt allt, mitt lif och min förtjusning.
Kom möt mig wid stranden, etc.
Kom möt mig, etc.

Då löftet är gifwet
Och handen så troget

Du lagt i min hand, som ditt stöd se'n skall bli,
Wi sjöngo som fogeln i morgonens stunder
Och lefwa som englar på jorden — just wi
Och solens brand, den är mitt hjertans spegel;
Min kärlek flyger fram med fulla segel.
Åh! möt mig wid stranden, etc.
Åh! möt mig etc.

Jag lofwar dig säkert,

Du tillbedda tärna,

Att skänker och guld skall du få i parti,
Ej sorgligt, men glädtigt och älskligt wi lefwa;
Det skall du på heder och ära få si.
Och sängens gärd skall höja våra sinnen
Och fridsamt blir vårt lif och våra minnen
O! möt mig wid stranden, etc.

All lycka på jorden

Jag will dig bereda,

Min goda och innerligt älskade du,
Wi kuttra som duswor om kärlekens fröjder,
Ej sorg skall trycka din glädje som fru.
Skall lifwa öf och stärka våra krafter;
Vårt största stöd wi få af högre makter,
Men möt mig wid stranden, etc.

I slutet af lifwet,

Då aftonen nalkas,

Skall flamma den eld, som min kärlek har tändt,
Och minskad min trohet du aldrig skall finna,
Ty ren är den tanke wi båda ha kändt,
Min sista sång skall wara till din ära,
Ett kristligt lif och tro vår rena lära,
Kom möt mig wid stranden, etc.

Nu slutar jag sången,

Min älskade flicka,

Pokalen skall fram; den min sångmö ger tröst;
Wi önska dig wälgång, i botten wi dricka
Och ljust skall mig wara att inwid ditt bröst
Så hwila mig, då dagen är till ända,
Då himlars Gud sin frid öf alla sända.
Kom möt mig wid stranden, jag älskar blott dig,
Kom möt mig, etc.

Den Andra:

Arel och Hilda.

(Mel. "Han som reste till Amerika", Dansk melodi).

Bland Wärendes, de sköna, de rika lunder satt
ung Arel med sin Hilda uti en sommarnatt.
Der språkades om kärlet och fordna dagars fröjd,
då lyftans sol hon glänste uppå sin middagshöjd.

Den natten för Hilda war lika tung som glad,
sin älskare hon smekte, sitt bröst hon sakta lad'
intill hans trogna hjerta och qwed med sorgsen själ:
"farwål i Manhem's stränder, min älskare farwål!"

Från Norden, från Norden, min fader bort mig ta'r
till Californiens stränder i morgon dag han far!
Wår kärlet will han skilja; ty ringa är den börd:
"En son, som du, ej gerna af honom blifwer hörd".

Wålan då, farwål dock, må hatet få sin gård,
En son, som jag, wid himlen, är ej din fader wård!
På stranden will jag sörja, wid hafwet will jag dö;
men aldrig will jag glömma min ädla swenska mö!

På stranden ej länge jag tänker dröja få:
jag längtar till den himmel, der Nordens stjernor gå;
der will jag blicka neder på jorden hwarje qwäll
och glädjas skall mitt hjerta, om Hilda min är fäll."

Och vinden han förde ett skepp på blånad wåg,
på detta war skön Hilda, i moln snart skeppet låg.
På stranden låg ung Arel och qwed med sorgsen själ:
"farwål, farwål min Hilda! min älskade farwål! —"

Men Hilda allena satt mången aftenstund
uti sitt nya hemland, der war en löfrik lund;

der sörjde hon sin älskling, som än i Norden war,
hwi skulle han deruppe allena blifwa qwar?

Men jorden och solen de rulla sina flöt,
och dubbelt nya öden får meniskan' gå emot:
Nu Hildas fader fallar sin dotter till sig in,
han ligger på sin dödsbädd—förändradt är hans sinn'.

"Hör Hilda, min dotter, min käraste på jord,
mitt samwet börjar wakna för stolthet uti Nord;
ditt hjertas sorg jag wållat, förkastad Arel är,
ack, om han dock här wore, jag hade honom kär.

Så talte och lade sig gubben sakta ned,
en wålnad än i drömmen hans rörda hjerta swed,
Han dog och ned i grafwen han lades inom kort,
men öfswergifwen Hilda gif till sin löffal bort.

På stranden en afton, ej solen bergad war,
satt ännu sköna Hilda uti sin löffal qwar:
Hon tänkte på sin Arel, hon suckade hans namn
och vinden tog det sköna uti sin ambrasamn.

Och näden han spelte på böljan opp en sång —
Och framför jungfrun trädde en yngling smärt och
lång;

"Kom i min famn du sköna, förflytt ej mig jag ber,
den kärlet som mig hitfört sin bild i himlen ser!"

"Din Arel, din Arel", han suckade, "jag är,
från Norden har jag farit, du är mitt hjerta kär!
På Manhem's slätter aldrig jag mera triswas kan,
se'n turturduswan, Hilda, ur lunderna förswann".

"Kom Arel, kom Arel och hwila wid mitt bröst —
en hamn skall här dig gifwas, du är min enda tröst!"

O Swealand, du sköna, du herrliga på jord,
jag vill din ära prisa, flyg högt du fälla ord!"

Och solen den klara på purpurbergen låg,
Till älskarne i lunden hvar liten Amor såg —
Hur rosenläppar smäcktes, hur samntag gjordes här —
wet hwarje Nordens tärna — som en gång varit kär.

Swad stunden anbragte wet älskarn, endast han,
att Amor här wann spelet ej tweflas bör minsann;
ty fjorton da'r derefter sågs Arels bröllof stå,
der kärlek för sin trohet med sällhet kröntes då.

Den Tredje:

Fogeln i aftonstunden.

En liten fogel satt en gång
Och sjöng i furuskog,
Han hade sjungit dagen lång,
Annu ej sjungit nog.
Han satte sig i högsta träd,
Som uti skogen fanns.
Då solen skulle just gå ned,
Han skådade deß glans.

Det fins i skogen mörka snår
Der fur och gran står tätt
Och jägarn med sin bössa går,
Att sigta snabbt och rätt.
Han går på lur, han fryper ned,
Han smyger derom kring,
Han ser i skogens högsta träd,
Det gör wäl ingenting.

Den lilla sparswen sjöng så glad,
I sommarqwäll så klar,
Han wille tacka Gud, för att
Så glad och fri han war.
Han sjöng och tänkte icke om,
Hur widt den sängen ljöd,
Till skyttens skarpa lula kom
Och sängaren war död.

Swad gråter du, nej denna gång
Ej tår du fälla bör,
Ty den som dör i sol och säng,
Han lefwer fast han dör.
Att dö en sådan aftonstund,
Så stilla, ren, så klar,
Och blicken fäst mot himlens rand,
Den sängarn lycklig war.

Har du en känsla för de små,
Som blifka ned till dig,
Du hör ju qwitter ~~ni~~ och då,
Uppå din wandringssstig,
Påminn dig om din Skapare,
Lifsom den lilla spars,
Han är en trogen wafare,
Han har för dig ett arf.

Den Fjerde:

Swem jag sjöng för, etc.

Swem sjöng jag för, hon war i skilda länder
Den samma alltid, lika öm och huld,
För henne sjöng jag wid Palermos stränder
Och än wid kratern af Vesuv,

Jag lärde hennes namn åt näktergalen,
 Ut Alpens echo uti Schweizerdalen,
 Den minsta Kaskatell wid Tivoli;
 Men allt det är ju nu förbi. ;:

Hvem led jag för, jag älskade en blomma,
 En orm fitt gift uti mitt hjerta smög,
 Den suger blodet, ådrorna bli tomma,
 Och blomman ler, men ormen ler också,
 När uti långa nätter's qual jag kände
 Hur giftet spreds och i mitt hjerta brände.
 Ja, kall är grafwen, mörker bor deri.
 Men allt det är ju nu förbi. ;:

Hvem dör jag för, min graf är bäddad redan
 Med hälften blommor, och med hälften snö,
 Den skyler såren och den lindrar smedan,
 Men lugn som swanen bör i sång jag dö,
 Wisst är "farväl" det swärafte af orden,
 Men mycket skönt finns, skväl qwar på jorden.
 O! skönare mig blomman tycktes bli,
 Men allt är nu ju snart förbi. ;: